

Uroš Rakovec: Filmski skladatelj

» B i l

sem na koncertu Draga Ivanuše, kjer je Uroš igral solo kitaro. Super so našigali. Ivanuša se je skoraj valjal 'od patosa' po odru in se kremžil.

Uroš je bil v obraz in telo kot kamen, brez emocij, iz kitare pa je istočasno z lahkoto stresal najbolj emocionalne latino zvoke. Mogoče je nekaj v tem, da je Ivanuša Prekmurec, Rakovec pa Gorenjec ...« mi je o Urošu Rakov-

cu zaupal Janez Lapajne, ki je Uroša »odkril« kot filmskega skladatelja. Spoznala sta se na Akademiji, kjer je Uroš glasbeno opremljal gledališko produkcijo. Od takrat sta stalna sodelavca in Uroš je skladal glasbo za Lapajnetova celovečerna filma, gledališke predstave in televizijske oglase. Za glasbo, ki jo slišimo v *Kratkih stikih*, je Uroš na Festivalu slovenskega filma prejel vesno. O njunem sodelovanju Lapajne doda: »Rad delam z Urošem, ker lahko kot glasbeni laik rečem karkoli. Uroš vedno sledi mojim željam in pripombam. Brez težav pripravi nove rešitve.« Na to Uroš z nasmeškom odvrne: »Janez je morda res laik, a natanko ve, kaj želi. Predvsem pa nama je obema všeč intimna glasba, največkrat zaigrana z enim samim glasbilom.«

Glasbo, ki smo jo slišali v filmu *Šelestenje* (2002), je Uroš z mandolino izvajal sam, v zelo omejenem času pa so jo z zvokovnim mojstrom Boštjanom Kačičnikom in režiserjem Janezom Lapajnetom posneli kar v cerkvi. A njena šelesteča lepota je tako preslepila kritika Petra Kolška, da je v *Delu* pisal kar o celem orkestru, medtem ko se je direktorju filmskega festivala v Veroni zazdela »očarljivo slovenska«. Glasbo za *Kratke stike* izvajajo Rožmarinke, v vsaki od treh zgodb, ki sestavljajo film, pa prevladuje drugačen godalni inštrument – violina, viola ali čelo. Tudi tu skozi cel film prevladuje intimna glasba. Le ob zaključnih napisih slišimo godalno zasedbo igrati skupaj.

Uroš Rakovec je kitarist, rojen v Kranju, po končani glasbeni šoli pa je študij kitare nadaljeval na Berklee College of Music v Bostonu ter diplomiral na Konservatoriju v Celovcu. A začel je kot jezni mladi roker, ki je že pri dvanajstih letih osnoval svoj prvi rock bend. Še danes v svojem ustvarjanju brez zadržkov deluje na področju rocka, folka in jazza ter se zlahka prilagaja samosvojim avtorskim projektom, ki mešajo najrazličnejše glasbene prvine. Trenutno je tako stalni član skupin Amala in Ira Roma ter mednarodno zelo uspešne zasedbe Tamara Obrovac Transhistria Ensemble, ki svetu odkriva zvoke istrske glasbe. Uroš redno sklada glasbo za gledališke predstave (za Roberta Waltla in Mini teater, sodeloval pa je tudi z Miletom Korunom, Dušanom Mlakarjem, Borisom Cavazzo in drugimi), poleg tega je pred kratkim v Škofji Loki začel delati tudi kot glasbeni pedagog. »Raznovrstnost je ena tistih čudovitih prednosti, ki ti jih ponuja naš majhni in dostikrat omejujoč prostor. V tujini si se slej ko prej prisiljen osredotočiti na zgolj eno plat glasbenega ustvarjanja.« Uroš s strastjo počne vse v povezavi z glasbo, a če bi se res moral odločiti, vseeno prizna, da bi najbrž prevladalo igranje kitare.

Louis Garrel : Filmski igralec

Louisa

povijejo junija 1983

v Parizu. Oče Philippe Garrel

je režiser, mama Brigitte Sy igralka in

gledališka režiserka. Pri šestih letih ga oče

prvič postavi pred filmsko kamero in ga posveti

v skrivnosti družinske obrti. Mali Louis debitira v

filmu *Les baisers de secours* (1989). Izkušnja mu je všeč

– malo ga zmede le dejstvo, da v vlogah njegovih filmskih

staršev nastopita njegova prava starša (poleg njiju pa še dedek

Maurice) in da mamu na setu pogosto vidi v postelji z drugimi

moškimi. Čeprav mu mama ves čas polaga na srce, naj se igralskega

poklica loti le v primeru, če res ne bo imel nobene druge izbire,

mu igralska žilica ne da miru. Pri štirinajstih se priključi srednješolski

gledališki skupini. Pri tem neizmerno uživa, zato se dokončno odloči, da

bo navzlic prigorvarjanju svoje matere od nje prevzel igralsko štafeto. Vpiše se na Konservatorij za dramsko umetnost, kjer leta

2004 diplomira. Že tri leta pred tem mu Rodolphe Marconi zaupa glavno

vlogo v filmu *Ceci est mon corps*, nato v drami *La guerre a Paris* (2002) Yolande

Zauberman odigra manjšo vlogo, Bernardo Bertolucci pa njegovo dandyjevsko, bohemsko pojavo vključi v svoj trio *Sanjačev* (*The Dreamers*, 2003). Zgodba o treh nabritih cinefilih, ki v času študentskih demonstracij maja 1968 ob nostalgicnem sprehajanju skozi filmsko zgodovino dražijo meščansko moralo z zlivanjem svojih teles v eksplozivno mešanico čustev in spolnosti, zaradi seksualne eksplicitnosti med gledalci in kritiki dvigne veliko prahu ter, posledično, Louisovo ime brncne daleč prek domačega plota. Pred zahtevnim snemanjem kočljivih prizorov Louisu uspe razbliniti tremo svojih dveh soigralcev, Eve Green in Michaela Pitta, in sicer tako, da se prvi znebi oblek in kriče poskakuje po prizorišču snemanja. S sanjačem Theom torej deli svobodnega duha, medtem ko je do cinefilije sam precej zadržan. Rad ima Godarda, Truffauta, Desplechina in Assayasa, a meni, da naknadno premevanje o vidnem izniči edinstveno napetost, ki se ob gledanju vzpostavi med filmom in njegovim konzumentom. Ker mu je spopadanje s kontroverznimi temami in incestuoznimi razmerji že domače, ne okleva in svoj renome igralca brez zadržkov okrona z dekadentno vlogo v promiskuitetno mater zagledanega najstnika v filmu Christoph'a Honoréja *Ma Mère* (2004). Leta 2005 spet

stoji pred očetovo kamero in znova obuja kulturno-politično vrenje Pariza v poznih šestdesetih. Portret poeziji in opiju predanega François'a v *Rednih ljubimcih* (*Les Amants réguliers*), bolj prizemljenem, manj stiliziranem, novovalovsko navdahnjenem odgovoru na Bertoluccijeve *Sanjače*, mu leta 2006 prinese Cezarja za najobetavnejšega mladega igralca. V istem letu ga ponovno angažira Christophe Honoré, tokrat za vlogo razigrano-uživaškega protipola čemernemu, k depresiji nagnjenemu bratu v družinski drami *Dans Paris*, letos pa je bil dokončan tudi njegov zadnji projekt, film *Actrice*, posnet pod režijsko taktirko Valerie Bruni Tedeschi. *Redna ljubimca* sta že objavila obisk na domačih platnih.

